

Mínhogy sokan, akik egyházi házasságot kívánnak kötni, hit és erkölcs dolgában igen kevés ismerettel rendelkeznek, gyakorló lelképásztorok felvetették azt a gondolatot, hogy a sorozat nyújtson rövid összefoglalást a hit és erkölcs kérdéseiről is. Ezt adja a harmadik: **Életfordulón** c. füzet. Először a keresztény hit rövid foglatát közli, a vatikáni Nemhívók Titkársága anyagát. Majd A. Liégé és M. Thurian műveiből a krisztusi erkölcs lényegére mutat rá. A J. L. Lebrez és Th. Suavet írásából hozott részletek az életforduló követelte eszmélődéshez és lelkiismeretvizsgálathoz adnak a megszokotton felüli gondolatokat, szempontokat. Így segít a könyvecske eljutni az önismerethez, s egyúttal a leendő házastárs megismeréséhez is. Különösen kiemelkedő értékű a 68-71. oldalon a Lebrez könyvéből vett „Életelvek és életstílus” c. rész. Ezek az elvek magas életeszmenyt kínálnak olvasóik számára, „mert az emberek attól szenvednek, ha csak középszereúségre hívják őket”.

Megjelenési sorrendben negyedik lesz a sorozat második füzete. Ez a távolabbi házassági előkészülethez nyújt majd bőséges olvasmányi anyagot **Szerelem, jegyesség, házasság** címmel, kb. 180 oldal terjedelemben, külföldi írók, orvosok, teológusok szemelvényeivel. Nehogy „a fáktól ne lássuk meg az erdőt”, ez a második kötet csak később jelenik meg, amikor már volt idő az első bőséges anyagának feldolgozására.

Külön kiemelendő a füzetek csinos, modern kiállítása.

T. M.

Josef A. Pilz: A hol vagyok, hadd mondok ott: Te. Meditációk 1968 - 1973. Prugg Verlag, Eisenstadt 1973. Fordította: Farkas Teréz.

Josef A. Pilz nem a szép szavak, andalító képek költője. Elmélkedései rövidiek, cikornyátlanok és magvasak.

Pilz atya lelképásztor, a fiatal negyvenévesek generációjából. Elégedetlen a manák betonbiztos, összkomfortos, önelégült és üres világával, de a lelkeség előregyártott, címkézett patentmegoldásaival is. A végső értelemért küzdő, kereső lelki ember írása ez. Meg akarja találtatni velünk is, minden édes öncsaláson túl azt a Valakit, akit meditációinkban, a szív egzisztenciális párbeszédében Második Személyként kell megélnünk, s Akiben egymást és végeredményben önmagunkat találjuk meg. „Aki elveszti életét énérettem, megtalálja azt.”

A munkás és hűséges fordítás egyben merész és hősiesség vállalkozás is volt. Ilyen lapidáris sorokat hátlátlan munka fordítani. De mint mindig, ez esetben is apostoli.

A fordítás a költőnek két rövid kötetét foglalja magában. A címet adó első kötetet részletekben hozza, a másodikat teljes egészében, kiegészítve három németben még kiadatlan darabbal, köztük egy magyarországi kirándulás lírai akvarelljével.

Solymár János

Dörnyei István — Gergye Győző — Csógl János: A szentségek életértéke. (A kegyelmi élet kérőgmája.) Szent István Társulat Budapest, 1973. 275 o.

Jóllehet a könyv borítólapján három szerző szerepel, az egységes, lendületes, szép magyar stílus arról árulkodik, hogy a végső megfogalmazás egyetlen teológus-lelképásztor munkája. Sodró, mélyen átelmélkedett írásról van szó. Szerintünk jobb lett volna a könyv címéül a mostani alcímet választani. Mert alapjában véve a kegyelmi élet teológiáját foglalja össze a könyv az ígehirdetés szempontjából, ezt „váltja aprópénzre” a szentségek életértékének elemzésekor. Ha az általános kérdéseket külön részben és nem a keresztség keretében tárgyalják a szerzők, azzal elkerülték volna a furcsa aránytalanságot: a könyv felét ui. „Az újjászületés és megújulás fürdője” c. rész teszi ki, a többi hat szentség kissé elnagyoltnak tűnik.

A munka alapvető mondanivalóját jól összefoglalják Cserháti püspök bevezető sorai: „(A szerzők) arra kívánják rávezetni Isten gyermekeit, hogy keresztény életü-

ket szentségi életnek tekintsék. Tehát olyan életnek, amelynek gyökereit és kibontakozását a szenttétevő kegyelem határozza meg. Ez az élet mennyei élet már a mi földi világunkban, mert a megdicsőült Krisztusba oltott és az ő teljességéből merít." Ugyanezt a lelkipásztor szempontjából így fogalmazza meg a könyv: „Rá kell jönnünk, hogy az evangélium örömhíre tulajdonképpen Istenünk válasza a bennünk feszülő életvágyra. Jézus tanításával is, egész lényével is a teljesebb életre akart oktatni bennünket. Azt az igét, amely a minden emberit meghaladó életről szól, Egyházára bízta, és ha jól akarunk sáfádkodni a ránkbízott kinyilatkoztatással, az élet Igéjét kell hirdetnünk. Ránkbízott egy másfajta igét is: teremtő szavakat, amelyekkel szentségeket szolgáltatunk ki. A teremtő igék nem egyszerűen az életet hirdetik, hanem életet fakasztanak . . . Meg kell mondanunk mindenkinek, hogy mi az Élet prófétái vagyunk, és mindenkit az Élet szeretetére hívunk.” (11. o.)

A könyv nemcsak az Életről szól, hanem a konkrét, mindennapi élet frissességének bélyegét viseli magán. A szerzők nemcsak ismerik a mai ember életét, de azt a tanítást is átérték, amelyet másoknak tovább akarnak adni. Egyik hiányosságuk viszont az, hogy nem igen utalnak a liturgikus reform eredményeire és az újabb liturgikus intézkedésekre. Általában hiányzik a szakszerű exegézis (a fontosabb szentírási szövegek-nél) és a szentségtan történeti kibontakoztatása. Mindez — minthogy a szerzők főcélja lelkipásztori volt — történhetett volna sokszor csak utalások formájában is (pl. hivatkozással Cserháti József „Az Egyház és szentségei” c. alapvető munkájára). A történeti kitekintés egyébként beleillett volna a könyv dinamikus szemléletébe. Még néhány részleges tételt is bírálhatnánk — nem az ortodoxia, hanem a teológiai pluralizmus nevében. De a könyv alapvető beállítottságát, az életre való nyitottságát a legnagyobb elismerés illeti. A Zsinat szellemében megmutatják, hogy a kegyelem, a szentségek táplálta „mennyei élet” nem idegenít el a világtól, a testtől, embertestvéreinktől, a jelen feladataitól, hanem éppen ellenkezőleg: mindezt belevonja az isten-gyermekség megszentelő erejébe, a „bővebb élet” teljességébe. „Jézus nem belebe-szél az életünkbe, hanem magába olt, és így visz bennünket — ha vele akarunk men-ni — egy olyan életkalandba, amely minden emberi képzeletet felülmúl.” A hit életér-zését a szerzők az úrhajós élményéhez hasonlítják. Csakhogy „az úrhajósokban feltét-lenül él egy természetes szorongás, mert el kell hagyniok a földet. A Jézusban levés nagy élménye, hogy benne nem hagyjuk el a mi világunkat. Hiszen Urunk, aki bele-testesült ebbe a világba, éppen azt akarja, hogy megszenteljünk mindent. Vagyis azért olt magába minket, hogy általunk magához kapcsolja az emberek egész világát, és így vigyen bennünket a természetfeletti találkozásba, végül egyesülésbe.” Ezt a szent-páli krisztusmisztikát sugallja a könyv minden lapja, rányit a Jézusba oltott és küz-delmesen kibontakozó istenfiúi élet örömben virágzó és szeretetben gyümölcsöző titkáinak távlataira.

Szabó Ferenc